

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Hans Brinke

Saamhorigheid

Mijn buurvrouw is nu al een tijdje overleden. Dat is spijtig want het was geen verkeerde maar het huis staat nu ook al een tijdje leeg en dat geeft sowieso een leeg gevoel. Nu hou ik een oogje in het zeil en doe de post zo nu en dan uit de brievenbus. De dochters wonen in Noord-Holland dus ja, wie zou dat anders moeten doen.

Ik denk dat het een maand of drie duurde voordat één van de dochters graag even wilde praten. Ik wist niet precies wat ik moest verwachten. Het werd ook netjes aangekondigd en gevraagd of het uitkwam enzo. Dus ik dacht het zal wel iets belangrijks zijn. Ik was in ieder geval wel heel nieuwsgierig welke kant het op zou gaan.

Eenmaal aan de thee kwam de reden van het bezoek snel ter sprake. Ze voelde zich bezwaard dat ik de post deed zonder dat ik hen eigenlijk kende. Ze vroeg zich af of dat wel kon zo. Ik had daar zelf eigenlijk nog nooit echt over nagedacht. Mijn antwoord was eigenlijk als je in een omgeving als de onze woont dan help je elkaar omdat je ook gewoon weet dat je elkaar vroeg of laat nodig hebt. Zeg maar noaberschap, daar geloof ik enorm in. Ik merkte dat ze het maar moeilijk vond dat te geloven dus dacht ik, ik moet het maar in haar taal vertalen. Dus toen ik zei: 'het irriteert nog niet' begreep ze me meteen.

Zo sta ik in het hele leven wel. Je moet elkaar helpen en respecteren. Ik had zeker niet altijd dezelfde ideeën als mijn burens maar we bleven altijd in gesprek en hadden altijd respect voor elkaars mening.

Ik heb op het moment het idee dat dat in heel Nederland aan het vervagen is. Iedereen moet maar een mening hebben en dat is heel goed. Maar tegelijkertijd lijkt die mening ook de enige waarheid. Daarmee geef je aan geen respect te hebben voor andersdenkenden en verwijder je je van een gesprek met elkaar. Zonder gesprek absoluut geen oplossing.

Als we het over de belangrijke dingen in het leven hebben zoals zorg, onderwijs, voedsel maar zeker ook natuur zou het dan niet mogelijk moeten zijn niet alleen met vingertjes te wijzen zodat de polarisatie alleen maar groter wordt? Is het misschien mogelijk om gewoon met elkaar in gesprek te blijven en alle argumenten gezamenlijk te beoordelen zonder bij voorbaat alleen je eigen mening als enige waarheid te beschouwen? Het zou de saamhorigheid zeer zeker ten goede komen. En om uiteindelijk iets te veranderen heb je dat wel nodig.

Groeten en kallum an,
Hans Brinke, Orvelterveld.